

enstemmigt anbefalet det Lovforslag, der blev forelagt i Folketinget.

Som man vil have bemærket, angaar dette Lovforslag kun Fabrikvirksomheder, der arbejder med Døgn drift, altsaa eksempelvis Papirfabrikker, Spritfabrikker, Sukkeraffinaderier, Cementfabrikker, Oliemøller og en Række andre, ikke meget omfattende Virksomheder. For alle disse bestemmes det, at Arbejdernes Bruttoarbejdstid ikke maa overstige 8 Timer i Døgnet, dog saaledes, hedder det i den Affattelse, der nu foreligger, at det ved Holdskifte kan udstrækkes til 16 Timer i et Døgn, men Bruttoarbejdstiden maa ikke for nogen Arbejder overstige 160 Timer i Løbet af 3 Uger. Den Tekst, Lovforslaget nu indeholder efter Folketingets Vedtagelse, er ikke meget afvigende fra Teksten i det oprindelig forelagte Lovforslag. Den Passus, der omtaler Bruttoarbejdstiden i 3 paa hinanden følgende Uger, er affattet under Hensyn til den Adgang til Dispensation fra Helligdagsbestemmelserne, som Fabriklovens § 26 giver. Et Hensyn hertil maa fornødtvis tages. Men det er paa den anden Side lige saa klart, at hvor der ikke er Tale om Søndagsarbejde i disse Bedrifter, vil Arbejdstiden ikke i noget Tilfælde naa op dertil, men selvfølgelig blive 6 Gange 8 Timer, altsaa 48 Timer ugentlig eller 144 Timer i tre Uger. Folketinget har foretaget en Nedsættelse af Tallet for de 3 Ugers Bruttoarbejdstid, som det oprindelig fandtes i Lovforslaget, men har samtidig i § 1 indført en Adgang til under ganske særlige Forhold at overskride ogsaa de 160 Timer, nemlig naar det nødvendiggøres ved forsvarlig Afløsning eller Reparationer, Sygdom, et bestemt Arbejdes Fuldførelse og lignende. Overfor denne Bestemmelse har jeg — det maa jeg ogsaa sige her — haft nogle Betænkeligheder, men overfor den Enstemmighed, hvormed Folketingsudvalget gjorde Indstillingen, har jeg ment at burde se bort derfra. — Der er endelig i Folketinget indsat en Overgangsbestemmelse, hvorefter Lovens Indhold skal være bragt til Udførelse senest 6 Maaneder efter dens Ikrafttræden.

Som man vil forstaa, vil dette Lovforslags Vedtagelse inddrage et større Antal Arbejdere under Arbejdstidsindskrænkningen, og dette vil have den særdeles heldige Virkning, at der derved skaffes Beskæftigelse for et Tusind Arbejdere, hvilket i disse Tider maa siges at være meget paakrævet, da Antallet af arbejdsløse drejer sig om 65 000. For hvert større eller mindre Antal Arbejdere, til hvilke man er i Stand til at skaffe Virksomhed, fyldestgøres et overmaade samfundsnyttigt Formaal, og det

vil altsaa her ske ganske naturligt. Ved at gaa ned fra 12 Timers til 8 Timers Arbejdshold vil der ske en meget betydelig Inddragning af nye Arbejdere i disse Bedrifter og dermed en Afastning af den for hele Samfundet i høj Grad uhyggelige Arbejdsløshed. Ikke mindst under Hensyn hertil kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag, men selvfølgelig ogsaa af andre Grunde. Det er neppe Tvivl underkastet, at Arbejdernes Sundhed lider ved en lang Arbejdstid i disse skiftende Dag- og Natthold, som man kender i Papirfabrikker og lignende Virksomheder, og det Omraade, som her er Tale om, de saakaldte kontinuerlige Virksomheder, er derfor ubetinget egnet til Inddragning under denne Lovgivning. Selv om der maaske her og der kunde være Tvivl om, hvorvidt det var betimeligt at inddrage alt Arbejde under saadan Lovgivning, er der for disse Virksomheders Vedkommende sikkert kun meget faa, der nærer Tvivl om Betimeligheden af, at der skabes en lovfæstet Arbejdstid og dermed en Sikkerhed for Arbejderne for, at der ogsaa paa dette Omraade ydes dem den mest virkningsfulde Beskyttelse, som det er muligt at yde. Og hvad disse Virksomheders økonomiske Stilling angaar, tør jeg antage, at den er en saadan, at det maa anses for givet, at de endog særdeles let vil komme over de økonomiske Virkninger af en saadan Lovs Vedtagelse.

For Arbejderklassens Vedkommende gælder det, at den Sag, som det her drejer sig om, Arbejdstidens Regulering og Lovfæstelse af 8 Timers-Arbejdsdagen, omfattes med megen Interesse af Arbejderne, og den Udvikling, som foregaar ude i Verden, synes ogsaa at være en saadan, at der er Anledning for den danske Rigsdag til at imødekomme Kravet fra de Arbejdere, som der i dette Tilfælde er Tale om. Overalt beskæftiger man sig med Arbejdstidsproblemet, og det er en Selvfølge, at de danske Arbejdere med største Interesse følger denne Bevægelse ude i Verden og ønsker at følge med i den Udvikling, som foregaar. Og det kan heller ikke nægtes, at Arbejderne i vort Land, som i andre Lande, har baaret saadanne Byrder i disse uhyggelige Krigsmaal, at der ogsaa deri kan være en Anledning til at yde et Bidrag fra Lovgivningsmagtens Side til Fremskaffelse af lysere Vilkaar for Arbejderklassen gennem en saadan Beskyttelsesforanstaltning, som dette Lovforslag maa siges at være. Og ser vi samfundsmæssigt paa dette Spørgsmaal, kan der ikke være Strid om, at en Udvikling i den Retning, her er Tale om,